

бѣ привършено. Определени бѣха вече лицата, които ще придружаватъ невѣстата, заедно съ четири стотни български стрелци, освенъ латинскитѣ копиеносци.

Бавно приближаваше края на септемврий. Дъждоветѣ бѣха престанали, пѣтищата изсъхнали. Всѣка седмица отъ Константиновградъ пристигаше куриеръ съ писмо и подаръци, на които Мария отвърщаше съ благодарностъ и подходящъ даръ. Въ столицата на империята се подготвяха съ трескава бързина последнитѣ приготовления за посрѣщането.

Въ приемнитѣ на палата бѣха изложени дароветѣ и вѣното на царкинята. Всѣки день тамъ се стичаха боляри и болярки отъ цѣлата страна, за да се дивятъ на нечуваното велелепие. Борилъ бѣ разтворилъ широко кисия и харчеше безъ смѣтка, за да застѣпи латинитѣ съ богатствата си. Ала зестрата на Мария трѣбваше да се предаде непожтната. И той пестѣше отъ всички свои лични разходи, само за да добави похарченитѣ пари.

Бѣше топълъ и приятенъ есененъ день. Заобиколена отъ най-близкитѣ си другарки, седнала въ дълбокото кресло на Асѣновци, съ вѣрния бѣлъ хѣртъ предъ нозетѣ, Мария слушаше разказитѣ на Люи дьо Шателъ, който ѝ описваше хубоститѣ на Константиновградъ, блѣсъка на двора, където тя щѣше да бѣже господарка, изброяваше ѝ имената на Ериковитѣ сродници и близки приятели, разправяше за подвизитѣ на императора, за храбростта и благородството на рицаритѣ...

Обикновено тѣ разговаряха на латински, служейки си съ фрушкото наречие, което Мария бѣ изучила отъ бургундката Агнеса. Ала поиѣкога, за да угоди на момичетата, които нищо не разбираха, Люи се опитваше да говори на ромейски, който отбираше по малко. Винаги най-любопитна бѣ Белослава. Докато царската годеница можеше по цѣли часове да мълчи, унесена въ далечни, странни мисли, чужда на всичко около себе си, Белослава разпитваше и бѣбрѣше неспирно, задаваше безкрайни въпроси, искаше всичко да чуе, всичко да знае.

— А вие за какво станяхте рицаръ? И за какво, из-